

ชีวิตบทใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง
ท่ามกลางกลิ่นหนังสือเก่าย่านจิมโบโจ

Bibli:

ฉบับ
ทดลองอ่าน

ยาจิซาวะ ซาโตชิ

•
รณิถุ พลแสน
แปล

ฉันจะไม่ลืม
ร้านหนังสือโมริซาคิ

ฉันจะไม่ลืมร้านหนังสือโมริซากิ
森崎書店の日々

ยาจิซาวะ ซาโตชิ

รณัญ พาแสน แปล

ฉันอาศัยอยู่ที่ร้านหนังสือโมริซากิตั้งแต่ช่วงต้นฤดูร้อนจนถึงต้นฤดูใบไม้ผลิปีถัดมา

ช่วงนั้นฉันอยู่ในห้องว่างชั้นสองของร้าน ใช้ชีวิตราวกับถูกฝังกลบด้วยหนังสือ ห้องนั้นนอกจากจะคับแคบและไม่ค่อยโดนแดดแล้ว ยังอบอวลไปด้วยกลิ่นหนังสือเก่ามากมาย ให้ความรู้สึกอับชื้นตลอดเวลา

แต่จนถึงทุกวันนี้ ฉันไม่เคยลืมเรื่องราวในแต่ละวันที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ตรงนั้นเลยสักครั้ง

เพราะที่นั่นทำให้ฉันได้มีโอกาสเริ่มชีวิตที่เป็นชีวิตจริง ๆ หากไม่มีวันคืนเหล่านั้น ชีวิตของฉันหลังจากนี้คงขาดสีสัน ราบเรียบ และเปลี่ยวเหงาเป็นแน่

ฉันไม่มีทางลืมสถานที่สำคัญ

และสำหรับฉัน ที่นั่นคือร้านหนังสือโมริซากิ

ความทรงจำเหล่านั้นยังแจ่มชัดอยู่ในหัวจนบัดนี้

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้เหมือนฟ้าผ่ากลางวันแสก ๆ

ไม่สิ สำหรับฉัน มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจยิ่งกว่ามีกบวิ่งมาจากท้องฟ้าด้วยซ้ำ

วันนั้น ฮิเดอากิ แพนที่คบกันมาหนึ่งปีอยู่ดี ๆ บอกว่า “ผม... จะแต่งงาน”

ตอนที่ได้ยินครั้งแรก ในหัวฉันเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม เพราะเขาต้องบอกว่า “แต่งงานกันนะ” สิ หรือจะบอกว่า “ผมอยากแต่งงาน” ก็ยังพอเข้าใจได้ แต่กลับพูดว่า “จะแต่งงาน” นี่ฟังอย่างไรก็แปลก การแต่งงานคือคำสัญญาที่ตกลงปลงใจกันทั้งสองฝ่าย ดังนั้นการใช้คำของเขาผิดเต็มประตู โทษจะนำเสียงเฉย ๆ นั่นอีก น้ำเสียงเรียบเฉยพอ ๆ กับเวลาบอกว่า “ผมเก็บเหรียญร้อยเยนบนถนนได้”

เรื่องเกิดขึ้นคืนวันศุกร์กลางเดือนมิถุนายน หลังเลิกงาน พวกเราไปกินมื้อเย็นที่ร้านอาหารอิตาลีในย่านชินจูกุ ร้านอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรม มองลงมาเห็นแสงไฟยามค่ำคืนดูระยิบระยับงดงาม เป็นสถานที่โปรดของเราสองคน

ฮิเดอากิเป็นรุ่นพี่ที่ทำงาน อายุมากกว่าฉันสามปี ฉันแอบชอบเขามาตั้งแต่ตอนที่เข้าบริษัทใหม่ ๆ แค่อ้อยู่ด้วยกัน หัวใจฉันก็สูบฉีดพลุ่งพล่านเหมือนกระโดดแถมโพลีนแล้ว คำคิะนั้นนาน ๆ ที่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง ฉันจึงอารมณ์ดีเต็มไวน์ไปมากโข

แต่ก็นั่นละ

“หืม”

ฉันถามกลับเพราะคิดว่าตัวเองฟังผิดที่ได้ยินเขาพูดแปลก ๆ แต่เขาบอกเหมือนเดิมอีกครั้งว่า “ก็ปีหน้าจะแต่งงานแล้วไง”

“แต่งงานเหอ ใครแต่งกับใครนะ”

“ผมกับแพนไง”

หืม ฉันยังคงเอียงคอสงสัย

“แพนคือ?”

แล้วเขาก็เอ่ยชื่อผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ทำงานอยู่อีกแผนกออกมา เหมือนไม่รู้สึกผิดอะไร รวากับจะบอกว่าเรื่องแค่นี้ไม่รู้หรือ เธอคนนั้นเข้ามาทำงานพร้อมฉัน เป็นหญิงสาวน่ารักสดใสขนาดผู้หญิงด้วยกัน อย่างฉันยังอยากกอดแน่น ๆ

เทียบกันแล้ว ฉันทั้งตัวสูง รูปร่างหน้าตาที่ธรรมดาทั่วไป ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาทอดสะพานให้ฉันทั้งที่คบหาผู้หญิงน่ารักขนาดนั้น อยู่

ฉันถามเขา ถึงได้รู้ว่าทั้งคู่คบกันมาได้สองปีครึ่งแล้ว นั่นหมายความว่าคบกันมานานกว่าฉัน แน่ละ ฉันไม่รู้ว่าเขาคบคนอื่นอยู่ ไม่เคยคิดระแวงสงสัยเรื่องนี้ด้วย ตอนอยู่ในบริษัทก็แอบคบกัน ฉันตีความไปเองว่าคงเพราะไม่อยากจะให้เสียบรรยากาศในที่ทำงาน แต่สำหรับเขา ฉันคงไม่ใช่คู่ชีวิตอะไรทั้งนั้น เป็นเพียงเพื่อนเล่น ไม่รู้เพราะฉันดูไม่ออก หรือเขาเป็นคนแปลกกันแน่

แต่ถึงอย่างไร ทั้งคู่ก็พาไปแนะนำให้พ่อแม่อู้จักแล้ว พิธีหมั้นหมายก็จะจัดในเดือนหน้า ฉันรู้สึกว่โลกหมุน รู้สึกราวกับมีพระมาตีระฆังดังก้องในหัว

“จริง ๆ จัดงานเดือนมิถุนายนดีกว่า แต่ทางโน้นไม่ยอม แต่เห็นไหม พ่อเป็นแบบนี้ก็ไม่ต้องกังวล ตอนนี้นะ...”

ฉันตาลอยฟังคำพูดที่พรุ้งพรูออกมาจากปากของเขา และพิมพ์คำตอบกลับแค่ประโยคเดียว “เหอโร ดีใจด้วยนะ” เป็นคำที่แม้แต่ตัวฉันเองยังประหลาดใจ

“อ้อ แต่งกั๊ว แต่กั๊นนะ คงมีโอกาสได้เจอทาคาโกะบ้างละ” ฮิเดอากิยิ้มแฉ่ง เป็นรอยยิ้มสดชื่นแจ่มใสสมกับเป็นนักกีฬาเหมือนเคย ถ้าเป็นอย่างในละครน้ำเน่า ฉากนี้ฉันต้องลุกพรวดแล้วवाद

ไวน์ใส่หน้าไปแล้ว แต่ฉันเป็นคนที่แสดงความรู้สึกไม่เก่งมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าไม่หาเวลามานั่งคิดใคร่ครวญคนเดียวให้ถี่ถ้วน ฉันจะไม่รู้เลยว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร แคมตอนนี้ในหัวยังมีแต่เสียงพระตีระฆังดังก้องไปหมด

ฉันแยกกับเขาแบบงง ๆ แล้วกลับอะพาร์ตเมนต์คนเดียว พอในหัวค่อย ๆ เย็นลง ความโศกเศร้าก็พุ่งปรี่ออกมา ความเศร้ามีมากกว่าความโกรธ เป็นความเจ็บปวดที่รุนแรง ชัดเจนจนแทบจะไข่มือก้อนฝืนได้

น้ำตาไหลพรากไม่ขาดสาย ถึงจะร้องไห้มากแค่ไหนก็ไม่มีแว่วจะสงบ ฉันทรุดลงนั่งกับพื้น ร้องไห้อยู่กลางห้องทั้งที่ยังไม่ได้เปิดไฟ คิดบ้างว่าถ้าน้ำตาที่ไหลออกมาเป็นน้ำมัน ป่านนี้ฉันคงเป็นมหาเศรษฐีไปแล้ว ความคิดบ้างยังทำให้ฉันร้องไห้ไม่หยุด

อยากให้ใครสักคนมาช่วย

ฉันคิดอย่างนั้นจริง ๆ

แต่ฉันทำได้แค่ร้องไห้แบบนั้น ไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือได้

ซ้ำร้าย หลังจากนั้นยังมีเรื่องแย ๆ ตามมาอีกเป็นพรวน

ฉันกับเขาทำงานอยู่ที่เดียวกัน ถึงจะเกลียดแต่ไหนก็ต้องเจอหน้ากันอยู่ดี เขาปฏิบัติกับฉันเหมือนเดิม ยิ่งทำให้ฉันอึดอัดยิ่งขึ้นไปอีก มีหน้าซ้ำบางครั้งที่ฉันยังบังเอิญเจอผู้หญิงที่เป็นคู่หมั้นเขาตามโรงอาหารหรือไม่กี่ที่ที่กั้นน้ำ เวลาเจอกันเธอจะทักทายยิ้มแย้มแจ่มใส ซึ่งก็ไม่รู้ว่าเธอรู้เรื่องของเราหรือไม่

กระเพาะอาหารฉันเริ่มไม่รับอะไร กลางคืนนอนไม่หลับ

น้ำหนักตัวลดฮวบฮาบ ถึงจะแต่งหน้ากลบเกลื่อน แต่สีหน้าก็ยังคงหมองคล้ำเหมือนซากศพ จู่ ๆ น้ำตาก็เอ่อล้นระหว่างทำงานอยู่หลายครั้งจนต้องแอบไปร้องไห้เงียบ ๆ ในห้องน้ำ

เป็นแบบนี้อยู่สองสัปดาห์ ฉันรู้สึกว่ทั้งร่างกายและจิตใจถึงขีดจำกัดแล้ว ในที่สุดจึงยื่นใบลาออกกับหัวหน้า

วันทำงานวันสุดท้าย ฮิเดอากิยังบอกด้วยน้ำเสียงสดใสว่ “ถึงจะลาออกไปแล้ว แต่ว่าง ๆ ก็มากินข้าวกันนะ!”

ฉันสูญเสียทั้งคนรักและงานไปพร้อมกัน รู้สึกเหมือนตัวเองถูกทิ้งอยู่ในห้วงอวกาศอันเว้งว่าง

ฉันเกิดที่เกาะทางใต้อย่างคิวชู หลังเรียนจบมหาวิทยาลัยที่บ้านเกิดก็มาทำงานที่โตเกียวทันที ดังนั้นถ้าพูดถึงคนรู้จัก อย่งมากก็มีแค่คนที่ทำงาน ด้วยความที่เป็นคนเก็บตัว พูดคุยกับคนอื่นไม่เก่งขนาดนั้น ฉันจึงไม่มีเพื่อนสนิทที่โตเกียวเลย

จะว่าไปแล้ว ชีวิตยี่สิบห้าปีที่ผ่านมามาของฉันก็ “งั้น ๆ” มาตลอด ฉันเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง จบจากมหาวิทยาลัยกลาง ๆ ทำงานในบริษัทที่ดีปานกลาง...ฉันคิดว่าชีวิตของตัวเองจากนี้คงกลาง ๆ ไปตลอด และตัวเองก็ค่อนข้างถูกใจชีวิตแบบนี้ ไม่มีความสุขสุดยอด แต่ก็ไม่มีความสุขแบบจมดิ่ง ทั้งที่ชีวิตฉันน่าจะเป็นแบบนี้แท้ ๆ

การได้เจอฮิเดอากิ สำหรับฉันจึงเป็นสิ่งที่พิเศษมาก คนที่อะไรก็ได้ย่งฉัน การได้เป็นแฟนกับคนที่ชอบสุดใจจึงไม่ต่างอะไรกับปาฏิหาริย์ เพราะเหตุนี้ ครั้งนี้ฉันจึงขีอกแบบประเมินค่าไม่ได้ ไม่รู้เลยว่าควรทำอย่งไร

สุดท้ายวิธีที่ฉันจัดการกับเรื่องนี้คือนอนเป็นบ้าเป็นหลัง ฉัน
ง่วงจนตัวเองยังแปลกใจ บางทีร่างกายอาจพยายามเป็นแบบนั้นเพื่อ
หนีจากความจริง พอमुัดผ้าห่มก็ผล็อยหลับได้ทันที ฉันนอนชม
ติดต่อกันไม่รู้กี่วันอยู่ในห้องอวกาศอันเว้งว่างเพียงลำพังในห้องเล็ก ๆ
ของตัวเอง

เวลาผ่านไปแบบนี้ราวหนึ่งเดือนไหมนะ คืนหนึ่งพอฉันล้มตา
ขึ้นมาก็สังเกตเห็นว่ามีข้อความเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือที่วางทิ้งไว้

ฉันไม่คุ้นกับเบอร์โทรศัพท์ที่แสดงบนหน้าจอ แต่ก็ลองฟังเสียง
ฝากข้อความดู ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแจ่มใสดังออกมา “ว่างายยย”

“ทาคาโกะจัง สบายดีไหม จำได้ไหม ซาโตรุโงะ นี่โทรมาจาก
ที่ร้านหนังสือ ว่าง ๆ โทร.กลับหน่อยนะ อ๊ะ ลูกค้าเข้าพอดี งั้นแค่นี้
ก่อนนะ”

ฉันเอียงคอเล็กน้อย ซาโตรุหรือ ใครกันล่ะ นึกไม่ออก เห็นพูดว่า
ทาคาโกะจัง คงไม่น่าจะโทร.ผิด...แล้วร้านหนังสือหมายความว่ายังไง
ร้านหนังสือ ฉันทวนคำนี้ซ้ำ ๆ จนในที่สุดก็นึกออก

ซาโตรุซัง ไซ่ น้าซาโตรุโงะ! คุณ ๆ ว่าเคยได้ยินแม่เล่าให้ฟัง
เมื่อนานมาแล้วว่า น้าซาโตรุสืบทอดคึกการร้านหนังสือที่ย่านจิมโบโจ
จากคุณตา ฉันได้เจอน้าแค่ครั้งเดียวตอนอยู่ม.4 ไป ๆ มา ๆ ไม่ได้
เจอกันเกือบสิบปีแล้ว แต่เสียงที่ได้ยินน่าจะเป็นเสียงเดียวกับน้าเมื่อก่อน

ทันใดนั้นนางสังหรณ์ก็แล่นผ่านสันหลังวาบ แม้ใช้ให้โทร.
มาหา ฉันบอกเรื่องเล็กกับแฟนและลาออกจากงานแค้กับแม่คนเดียว
แม่เป็นห่วงและคงขอให้น้าซาโตรุช่วยอะไรสักอย่าง ถ้าเป็นแบบนี้คง
ไม่มีอะไรต้องคุย

อันที่จริงฉันไม่ค่อยสนิทกับน้าซาโตรุเท่าไร เขาเป็นคน

สบาย ๆ เข้าได้กับทุกคน บางทีก็หัวเราะเฮฮา ให้ความรู้สึกเหมือน
คนเพื่อนจนฉันทำตัวไม่ถูก

สมัยเด็ก ๆ ฉันชอบนิสัยแบบนี้ของน้ำซาโตรูมาก ทุกครั้งที่
แม่กลับบ้านเกิดที่โตเกียว ฉันจะไปเล่นกับเขาในห้อง แต่พอเริ่มโตก็
ซักรู้สึกทำตัวไม่ถูกกับนิสัยแปลก ๆ นี้ ฉันจึงค่อย ๆ ปลีกตัวออกห่าง
จากน้ำซาโตรูไปเงียบ ๆ มีหน้าซ้ำช่วงนั้นจู่ ๆ เขาก็แต่งงานทั้งที่ไม่ได้
ทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว จนบรรดาญาติ ๆ ตกใจกันไปหมด

ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่มาโตเกียวฉันจึงไม่คิดจะไปหาเขาแม้แต่
ครั้งเดียว เพราะไม่อยากเกี่ยวข้องกับ

พอได้เสียงฝากข้อความ วันถัดมาฉันจึงจำใจโทร.กลับ ขึ้น
ไม่ทำแบบนี้มีหวังแม่ได้โกรธเหมือนจอมมารร้ายเป็นแน่ ตอนฉันยัง
เรียนอยู่ประถมต้น น้ำซาโตรูอายุยี่สิบห้าปี ดังนั้นตอนนี้ก็น่าจะอายุ
เลยสี่สิบมาพอสมควร

เสียงเรียกเข้าดังแค่ครั้งเดียวปลายสายก็รับโทรศัพท์ทันที

“สวัสดีครับ ร้านหนังสือโมริซากิครับ”

“เอ่อ หนูเองคะ ทาคาโกะ”

“โอ้วว! โอ้วว!”

จู่ ๆ น้ำซาโตรูส่งเสียงดังจากปลายสาย ร่าเริงเหมือนเมื่อก่อน
ไม่เปลี่ยน ฉันรีบเอาโทรศัพท์ออกจากหู

“ไม่ได้คุยกันนาน! สบายดีไหม”

“เอ่อ ค่ะ ก็”

“น้ำเพิ่งรู้ว่าทาคาโกะจังอยู่โตเกียว ไม่มาหากันบ้างเลยนะ”

“ขอโทษค่ะ พอดีงานยุ่ง”

ฉันแก้ตัวไปตามเรื่อง

“แต่เนี่ยลาออกจากงานแล้วสินะ”

จู่ ๆ น้ำชาโตรุกีพูดแทงใจดำจนฉันนั่งอึ้ง จะร้องขอมารยาทจากคนคนนี้ไปก็เท่านั้น เขาพูดพร่ำอยู่ฝ่ายเดียวทำนองว่า “คิดถึงจังเลย” ก่อนที่จู่ ๆ จะเอ่ยว่า

“คือว่าน้ำคิดมาสักพักแล้ว ถ้าทาคาโกะจังยังไม่คิดจะทำงาน ก็ลองมาอยู่ที่นี้ไหม คิดว่ายังไง”

“เอ”

ฉันไปต่อไม่ถูกเมื่อได้รับข้อเสนอเหนือความคาดหมาย แต่ น้ำชาโตรุกียังคงพูดต่อ

“ค่าเช่าค่าไฟฟ้าค่าแก๊สคงไม่ใช่น้อย ๆ ใช่มั้ย อยู่กับน้ำฟรีหมดนะ แต่ถ้ามาช่วยงานที่ร้านได้นิดหน่อยก็ดี”

เท่าที่ฟัง ปัจจุบันน้ำชาโตรุกีจัดการร้านอยู่คนเดียว จึงอยากให้คนมาช่วยเปิดร้านตอนเช้าแทนตัวเองที่ไปรักษาอาการปวดหลังที่โรงพยาบาลน้ำชาโตรุกีอาศัยอยู่ที่บ้านย่านคินิทาจิ หลังจากปิดร้านแล้วฉันก็อยู่แค่นั้นเดียว ทำให้รักษาความเป็นส่วนตัวได้ เขาเคยอาศัยอยู่ที่ร้านจนถึงเมื่อหลายปีก่อน ที่ร้านจึงมีอ่างอาบน้ำและห้องน้ำพร้อมสรรพ

ฉันหยุดคิดเล็กน้อย แน่ละว่าฉันจะเป็นอย่างนี้ไปตลอดไม่ได้ ชินเป็นแบบนี้ ไม่นานเงินคงหมด แต่ตอนนี้ฉันก็ไม่อยากให้ใครมายุ่ง

“แต่ว่า ไม่รบกวนเกินไปหรอกคะ” ฉันพูดเหมือนจะปฏิเสธ แต่น้ำไม่ถอย

“รบกวนอะไรกัน ถ้าเป็นทาคาโกะจัง น้ำยินดี”

ฉันเกือบจะพลั้งปากไปว่า แล้วโมโมโกะซังรู้หรือยัง แต่ยังไว้หน้า ไข่ โมโมโกะซัง ภรรยาของน้ำชาโตรุกีหนีออกจากบ้านไปเมื่อ

หลายปีก่อน

เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องราวใหญ่โตพอสมควรในหมู่เครือญาติ ได้ยินว่าช่วงที่โมโมโกะซังออกจากบ้านไปนั้น น้ำซาโตรุซึมเศร้าหนักมาก จนแม่ฉันเป็นห่วงว่าอีกหน่อยร่างกายจะทรุดได้

ตอนที่ได้ยินเรื่องนี้ แน่นอนว่าฉันสงสารน้ำซาโตรุ และประหลาดใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะตอนแต่งงานทั้งคู่ดูเข้ากันได้ดีมาก โมโมโกะซังก็นิสัยดีมีน้ำใจ ดูไม่ใช่คนที่เอะอะก็หนีออกจากบ้านแบบนี้

ระหว่างที่ฉันนึกถึงเรื่องนี้และยังอึ้งอึ้งอยู่ น้ำซาโตรุก็มัดมือชก “งั้นตกลงตามนั้นละ”

ฉันยังคงต่อต้านบอกไปว่า “แต่หนูมีของเยอะ” น้ำซาโตรุบอกว่าบ้านที่คูนิจิมิที่ว่างอยู่ ให้ส่งของไปที่นั่นแล้วเอามาแค่สัมผัสาระติดตัวก็พอ ดูเหมือนแถมจะเตรียมการไว้หมดแล้ว

“แบบนี้ดีสำหรับทาคาโกะจังแน่นอน เชื่อใจน่าเถอะ”

เชื่อใจเธอ จะให้เชื่อใจคนที่ไม่ได้เจอกันมาสิบปีอย่างไรดี

“งั้นทางน้ำจะเตรียมการไว้ก่อนนะ” น้ำซาโตรุไม่รอให้ฉันตอบ บอกว่ามีลูกค้ำมาพอดี เอาไว้ค่อยคุยใหม่ แล้วก็ตัดสายไป ตู๊ดตูด ตู๊ดตูด เสียงตัดสายยังลอยอยู่ในหัวฉัน

สองสัปดาห์ให้หลัง ฉันยืนอยู่ที่สถานีรถไฟจิมโบโจ

ทำไมเรื่องเป็นแบบนี้ไปได้ จู่ ๆ ชีวิตฉันก็พลิกผันรวดเร็ว จนตามแทบไม่ทัน

หลังจากนั้น พ่อฉันคุยโทรศัพท์กับแม่ แม่บอกว่า “งั้นคงต้องเลือกระหว่างกลับมาที่คิวัช หรือไปอยู่กับน้ำซาโตรุ” ฉันจำใจเลือกอยู่กับน้ำซาโตรุ ถ้ากลับคิวัช ฉันรู้เลยว่าไม่แค่แล้วถูกจับคู่ตัว

และไม่มีทางได้กลับมาโตเกียวอีกแล้ว อุตส่าห์หาทางมาโตเกียวอย่าง ยากลำบาก กลับตัวชู่ไปแบบนี้ก็เท่ากับพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ฉันไม่เอา ด้วยหรอก

ฉันไม่ได้ออกมาข้างนอกนาน รู้สึกสะโหลสะเหล ฉันฝัน ตัวเองนั่งรถไฟมาถึงสถานี พอออกจากรถไฟใต้ดินโผล่ขึ้นมาที่พื้น แสงอาทิตย์ก็สาดเข้ามาทันที กระจกที่ฉันเอาแต่นอน ฤดูกาล เปลี่ยนเป็นหน้าร้อนไปแล้ว ดวงอาทิตย์เหนือศีรษะร้อนแรงราวกับ เด็กหนุ่มวัยกระเตาะ ตอนที่ฉันลาออกจากงานยังนึกว่าอีกนานกว่าจะ หน้าร้อนแท้ ๆ พอรู้สึกว่ามีแต่ฤดูกาลยังทักหลังกันได้ก็รู้สึกเสียใจ นิดหน่อย

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันมาแถวจิมโบโจ บ้านน้ำซาโตรุอยู่ย่าน คุณิทาจิ ที่ผ่านมามีฉันจึงไม่มีโอกาสมาแถวนี้

เอาเป็นว่าฉันยื่นรอสัญญาไฟฟ้ามถนตรงสี่แยก แล้ว กวาดตามองไปรอบ ๆ

บรรยากาศช่างแปลกตา

จะบอกอย่างไรดี ริมถนนใหญ่ (ที่น้ำซาโตรุบอกคือชื่อถนน ยาสุคุนิ) เต็มไปด้วยร้านหนังสือตั้งอยู่เรียงราย หันซ้ายหันขวาก็มีร้านหนังสือ

โดยทั่วไปร้านหนังสือมีแค่ถนนละร้านก็น่าจะเหลือเฟือแล้ว แต่ร้านที่ตั้งอยู่เรียงรายนี้กว่าครึ่งกลับเป็นร้านหนังสือ ร้านใหญ่ ๆ ที่ดึงดูดสายตาอย่างร้านหนังสือซังเซโดและร้านโซเซนก็มี แต่ที่ดู ละลานตาคือบรรดาร้านหนังสือเก๋าร้านเล็ก ๆ ร้านรวงเหล่านี้ตั้งอยู่ เรียงรายให้ความรู้สึกมีพลังดึงดูด ถนนฝั่งสะพานซุโยบาชิที่อยู่ ฝั่งตรงข้ามมีตึกสำนักงานขนาดใหญ่หลายตึก ยิ่งขับเน้นความรู้สึก

ฉันอาศัยอยู่ที่ร้านหนังสือโมริซากิตั้งแต่ช่วงต้นฤดูร้อนจนถึงต้นฤดูใบไม้ผลิปกติตามช่วงนั้นฉันอยู่ในห้องชั้นสองของร้าน ใช้ชีวิตราวกับถูกฝังกลบด้วยหนังสือ...แต่จนถึงทุกวันนี้ ฉันไม่เคยลืมเรื่องราวในแต่ละวันที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเลยสักครั้ง เพราะที่นั่นทำให้ฉันได้มีโอกาสเริ่มชีวิตที่เป็นชีวิตจริงๆ

ทาคาโกะ หญิงสาววัยยี่สิบกำลังเคืองแค้นและเสียใจอย่างหนัก เมื่อรู้ว่าคนรักที่คบหากันในที่ทำงานบอกว่าจะแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน จนในที่สุดทาคาโกะก็ตัดสินใจลาออกเพื่อหนีออกมารักษาแผลใจ แต่เธอก็หมดแรงจนไม่อาจก้าวต่อไปได้

วันหนึ่งซาโตรุ นำชายแก่ๆ ของทาคาโกะก็โทร.มาหาขอให้ทาคาโกะไปช่วยงานที่ร้านหนังสือโมริซากิซึ่งอยู่ในย่านจิมโบโจ ทาคาโกะจึงตัดสินใจไปช่วยงานนำ โดยไม่คาดคิดว่า ทั้งผู้คน หนังสือเก่า และร้านหนังสือแห่งนี้ จะสร้างความทรงจำล้ำค่าและผลักดันให้เธอลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง

นี่คือเรื่องราวการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นกระดาษ ท่ามกลางบรรยากาศย่านหนังสือเก่าที่มีมนตร์ขลัง พร้อมด้วยผู้คนที่สร้างความทรงจำอันยากจะลืมเลือน

นวนิยายที่ได้รับรางวัลโยดะ ครั้งที่ 3 ปี 2009 และได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์อบอุ่นใจในปี 2010

Bible
It's not just about books.

Cover Illustration by
Atelier Pakawan

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

235 บาท